

gaa med Domstolene? Gaa paa samme Maade. Den ministerielle Presse vil fyre i af alle Kræfter for at vise det Stammelige i, at Majestæten ikke nyder tilbørlig Agtelse, og Underdommeren vil sige: Skulde jeg være den Mand, der viser mig slø i en saa op-høiet Sag? Han vil dømme strængt og alvorligt, og skulde han frygte for dog at være gaaet for vidt, vil han trøste sig med, at der er en Overret over ham, som strax kan lempe derpaa; den er friere stillet end han. Men kommer man saa til Overretten, saa har Overretten samme Mulighed for at styde sig ind under Høiesteret, og det Hele ender med, at den eneste Garanti ligger i, jeg havde nær sagt, vor stائفes Høiesteret. Høiesteret bliver den Ret, som alene skal tage paa sig hele det Odium, som er forbundet med at gaa imod den herskende Presse her i Landet, hele Ansvaret for, at det skulde kunne siges, at Domstolene her i Landet ikke røgte deres Pligt med den Nidsfærhed, man kan vente af dem. Dette er en meget vanskelig og udsat Stilling, men der kan komme saadanne Forhold op, som Ingen nogenstinde har ariet, og som Lovgivningsmagten mindst af Alt har tænkt paa, da den skrev Loven. Man kan faae Processer, fordi et Skilberi er gaaet i Stykker, eller en Buste er gaaet itu. Men affkurat det Samme, som kan ske i saadanne Forhold, og som vi Alle have set i de sidste Aar, affkurat det Samme vil ske, naar der kommer Wind i Sædelighedens Seil. Lad der komme et Tidspunkt, hvor den Sag bliver brændende i Landet, og den kan jo let blive brændende, der er mange Hjertes, der slaa varmt for en saadan Sag, og der er Mange, som sige til sig selv: Hvorfor skulde jeg ikke være varm for en Sag, hvor Varmen ikke koster Noget, hvor Brændsjelet er ganske gratis, hvor der ikke er Andet end Gevinst, hvor man vinder ikke blot sine Medmenneskers Agtelse, men kort og godt Alt, hvad der kan vindes? Ja, var det en Sag, hvor der kunde rikkere Noget, saa var Forholdet et andet, saa behøvede man maasse ikke at være saa bange, men en Sag, hvor der ikke er Andet end Gevinst, hvor skulde der nogen, jeg vil ikke sige Mand — thi der er Mænd, der tænke anderledes — men hvor skulde nogen Spidsborger betænke sig paa at være varm og ivrig for en saadan Sag? Nei selvfølgelig, naar et saadant

Spørgsmaal kommer op, om den eller den Mand er af den Slags, at han vil gjøre Noget for Sædeligheden, eller om han er af en helt anden Slags, og ikke vil gjøre Noget for den, saa er der Ingen, der ikke vil være af den rigtige Slags, og saa faar man en saadan Lov ud af Sædelighedsbevægelsen og naar der saa kommer en sædelig Presse og fører Sagerne for sædelige Domstole, saa gaar det affkurat med Sædeligheden, som jeg nylig nævnte Dem, at det kan gaa og virkelig er gaaet med Majestætsforbrydelser. Lad os derfor være forsigtige med Sager af den Art; de føre let til Ting som man slet ikke forestiller sig, i det Dieblit man giver en Lov af den Art, som den her er foreslaaet. Der er endnu en Bemærkning, jeg vil henvende til Oppositionen heri Tinget: Det er altid Noget, som er i høi Grad lysteligt og behageligt, at kunne blive dømt af sine Egne. Det er Noget, man i gamle Dage satte overordentlig Pris paa i dette og i andre Lande, man havde en Række af særlige Retter, hvor Adelige dømtes af Adelige osv. De ere nu affstafede, men der er en Ting, en faktisk Ting, som ikke lader sig affstafte. Det er den, at der er alligevel en Forskjel mellem at blive dømt af sine Egne og at blive dømt af sine Fjender. Der er nu det faktiske Forhold i den Henseende til Stede at de, der i strengeste Forstand endnu blive dømt af deres Egne, ere Dommerne. De have det bedst her i Landet. Men i politiske Sager gjælder det jo ogsaa, at Mænd af et Parti, som bliver dømt af de Dommere, der høre til samme Parti, bliver ogsaa dømt af sine Egne, hvorimod de, som høre til et andet Parti end Dommerne, blive dømt af deres Fjender. Ja, de blive ikke blot dømt af deres Fjender, men ogsaa tiltalte af deres Fjender. Derfor en Høiemand blev tiltalt, saa blev han maaste ogsaa dømt, men Høiemand blive ofte ikke tiltalte, hvor de vilde blive dømt.

Altsaa alle disse Betragtninger føre mig til at være imod dette Lovforslag, være imod det paa alle Punkter og i dets Helhed; der er Intet af det, jeg vil kunne stemme for, og derfor vil jeg stemme imod det. Jeg vil stemme imod dette Lovforslag, ikke blot under den nuværende politiske Situation og af Hensyn til det nuværende Ministerium, ikke alene af de Grunde, men ogsaa af de ganske